

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2015. október 22.
(csütörtök)

Horváth Géza

EGY ÉRDEKES KÉRDÉS

Énekek: 130; 503

Alapige: 2Kir 8,7-15

És Elizeus elment Damaszkuszba. Benhadád pedig, Szíria királya beteg volt, és hírül adták neki, mondván: az Isten embere idejött.

És monda a király Hazáelnek: végy ajándékot kezedbe, és menj eleibe az Isten emberének, és kérdj tanácsot az Úrtól ő általa, mondván: Meggyógyulok-e ebből a betegségből?

És eleibe ment Hazáel, és ajándékokat vitt kezében mindenféle drága damaszkuszi jószágból negyven teve terhét; és elment és megállott előtte és így szólt: a te fiad, Benhadád, Szíria királya küldött engem hozzád mondván: vajon meggyógyulok-e ebből a betegségből?

Felele neki Elizeus: Menj el, mondd meg néki: Nem maradsz életben. Mert megjelentette nékem az Úr, hogy halált hal.

És mereven ránézett Hazáelre, mígnem zavarba jött; végre sírni kezdett az Isten embere.

És monda Hazáel: Miért sír az én uram? -Mert tudom a veszedelmet, amelyet az Izráel fiaira hozol; az ő erős városait megégeted, az ő fiait fegyverrel levágatod, és kisgyermekait a földhöz vered, és terhes asszonyait kettévágod.

És monda Hazáel: Kicsoda a te szolgád, ez az eb, hogy ilyen nagy dolgokat cselekednék? És felele Elizeus: Megjelentette nékem az Úr, hogy te leszel Szíria királya.

És elméne Elizeustól, és beméne az ő urához, és az monda néki: Mit mondott Elizeus? És monda: Azt mondta, hogy meggyógyulsz.

Másnap azonban elővett egy takarót, és bemártván azt vízbe, ráterítette az ő arcára, és meghalt: és uralkodék Hazáel őhelyette.

Imádkozzunk!

Nagyon köszönjük, Édesatyánk, hogy kiálthatunk. És még jobban köszönjük, hogy hozzád kiálthatunk. Légy áldott, ha teljes szívből kiálthatunk hozzád.

Siralmas mélységben voltunk mindannyian egykor, vagy vagyunk még most is, ezért egyetlen lehetőségünk, hogy könyörögjünk és kiáltsunk ahhoz, aki tud és akar segíteni rajtunk.

EGY ÉRDEKES KÉRDÉS

Egyedül rólad valljuk, Úr Jézus Krisztus, hogy tudsz segíteni, mert van rá hatalmad, és akarsz is segíteni rajtunk, mert van hozzá szereteted.

Köszönjük ezt a csendes estét, amelyben itt lehetünk a te hajlékodban. Várhatjuk, hogy vajon mint mondsz nekünk, és kérhetünk, hogy hadd cselekedjünk a te akaratodat.

Ezért kérünk, jelenlétedben legyünk most, mert a te jelenlétedről valljuk egyedül: az megvidámít, éltet, bátor szívet ad.

Légy áldott, hogy ígérted ezt nekünk, és mind igazak és ámenek, amik szádból kijöttek.

Ámen.

Igehirdetés

Érdekes történet ez a Bibliában, amely Elizeus újabb élettörténetét adja elénk, amikor Elizeus elmegy, és Arámban, annak fővárosában, Damaszkuszban tartózkodik. Szíriában ekkor Benhadád a király, de megbetegedett és Krisztus előtt 841-ben halt meg. Amikor Benhadád beteg lesz, akkor Hazáelt, az ő legfőbb emberét, elküldi Elizeushoz, (mert hallja, hogy ott van Isten embere), ezzel a kérdéssel: vajon meg fog-e gyógyulni?

Hazáelnak azt mondja Elizeus, hogy nem, hanem meghal. Amikor visszamegy Hazáel, mégis azt mondja Benhadádnak, hogy meggyógyulsz. Másnap elővesz egy takarót, (valószínűleg róla van szó), megvívezi, ráteríti az arcára, és akkor Benhadád király meghal – és ahogy Elizeus megmondta: Hazáel lesz helyette a király.

Néhány érdekes üzenete van ennek a történetnek, amit szeretnék előhozni. Az első az, amire nem szoktunk figyelni, hogy ez a Benhadád Szíria királya. Szíriáról már valamit tudunk. Nemcsak azt, hogy az előző fejezetekben is van róla szó, hanem hogy onnan már egy fővezér elmegy az Isten emberéhez (2Kir 5. rész). Szíria egyik fővezére volt Naámán, akiről azt olvassuk: vitéz hős volt, kiváló családapa és férfiú, de leprás. És tudjuk, hogy a kis izráeli szolgálóleány odaáll egyszer Naámán felesége elé, és azt mondja: ha az én uram szembekerülne azzal a prófétával, aki Samáriában van, kétség nélkül meggyógyítaná. A történet többi része bizonyára ugyanúgy ismerős, hogy Naámán elmegy, hétszer megfürdik a Jordánban, valóban megtisztul; és utána azt olvassuk: a hitében is nagy változás történik, mert azt mondja Elizeusnak: ha az én uram bemegy a Rimmon templomába, akkor bocsáttassék meg, ha az én kezemre támaszkodik, és nekem is meg kell hajolnom, de én már tudom, hogy nincs más úr, csak az egyedül élő igaz Isten.

Valószínűleg ez a Benhadád lehetett az a király, aki Naámánnak ajánlólevelet adott, hogy menjen el Samáriába, és kérje meg (ő azt gondolta, hogy a király tud rajta segíteni), a királyt, és ezzel a kéréssel (ami inkább követelésnek hatott akkor), írja a levelet, hogy gyógyítsd meg az én szolgálómat.

Tudjuk a történetből, hogy mi történt tovább. Isten embere, Elizeus, elmegy Damaszkuszba, elhagyja Samáriát. Az Isten gyermekének és emberének mindig oda kell mennie, ahol küldetése és feladata van. Nem oda, ahol szívesen tartózkodik, nem oda, ahol szívesen látják, hanem mindig oda kell mennie, ahol Isten feladatot, áldást készített rajta keresztül.

Ezért van ez a történet leírva, hogy nagyon komolyan vegyük az ige üzenetét: hogy ez a király, Benhadád, aki selyemtakaró között, elefántcsonttal díszített ágyban fekszik halálos betegen, milyen nyomorult.

Elénk adja a Szentírás ezt a nagyon egyszerű tény, hogy milyen nyomorultak az uralkodók is, milyen nyomorultak a vezető emberek is. Egy király, akinek van hatalma, van pénze, akinek vannak hadisikerei, van dicsősége, van a kormányzáshoz talentuma, az a király ott fekszik betegen, és nem tud már gyönyörködni hatalmában, pénzében, dicsőségében, hanem kérdez: vajon meggyógyulok-e ebből a betegségből?

Isten nagyon figyelmeztet bennünket, hogy valóban az ilyen hatalmas emberek is nyomorultak. Ők éppen úgy a bűn hatalma alatt vannak, mint a szegény, a hajléktalan koldus. Éppen úgy nyomorúság nekik is az életükben az Isten-hiány, mint a nyomorult koldusnak, és ők is éppen úgy elhordozzák majd a bűn büntetését, mint bármely földi ember.

Ez a király azért is nyomorult azután, mert csak e földi dimenzióban, e földi létben tud gondolkozni. Neki csak az a kérdése: meggyógyulok-e ebből a betegségből?

Olyan szép az ige, amely arra int bennünket, hogy a mi tagjainkban öldököljük meg azt, ami csak erre a földre irányul. Azt mondja Pál apostol az újszövetségi csodálatos igében: az odafelvalókat keressétek, ahol Krisztus van az Atya jobbján. Az odafelvalókkal törődjétek, ne a földiekkel!

És ezt az embert mi érdekli igazán? Az, hogy meggyógyul-e. Ne ítéljük el, mert ma is nagyon sok embert ez érdekel. Ma is nagyon sok embert a testi egészség érdekli. Ma is nagyon sok embert az érdekli, ami a földre, a mulandóra irányul, a világra, a testre, az érzékire, pedig tudjuk, hogy ez a világ elmúlik, és ennek kívánságai is, de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké. Csak e földi létben gondolkodik.

Milyen jó lett volna, ha ez a király tovább, messzebbre lát. Milyen jó lett volna, ha érdekli őt az örökkévalóság titka. Milyen jó lett volna, ha foglalkoztatta volna az is ezt a nagy királyt, hogy hova kerül, ha meghal. Hogyan fog folytatódni az élete?

Olyan érdekes, hogy ezzel oly kevésszer vetünk számot. Azt hisszük, hogy a mi életünk ideje 70, vagy ha feljebb, 80 esztendő, és egyszer majd megpihenünk a fáradtságunktól. De a Szentírásban nemcsak az van, hogy megpihennek, hanem az is, hogy az ő cselekedeteik követik őket.

Nagyon sok ige beszél arról – most nem az a feladatunk, hogy ezt kifejtsük –, hogy az embert vajon mennyire érdekli az örökkévalóság titka? Vajon mennyire érdekli örök sorsa? Az érdekli, hogy itt mi lesz vele. Meggyógyulok-e ebből a betegségből? Milyen jó lett volna, ha inkább hasonlót kérdez, mint a filippi börtönőr később: Mit tegyek, hogy üdvözüljek? Mit tegyek, hogy a mennybe jussak? Mit tegyek, hogy a bűnbocsánatot megkapjam? Mit tegyek, hogy Krisztus ajándékait elvegyem? Őt csak az érdekli, hogy meggyógyul-e.

Aztán az is érdekes, hogy Naámán meggyógyul, ő pedig nem. Az egyik meggyógyul, a másik nem. Kérdezhetnénk: miért van ez így? Nem tudjuk. Naámán vajon jobban megérdemelte? Istennél ez nem szempont. Ebből az igéből is vegyük nagyon komolyan, hogy szabad abban az Úr, hogy kin könyörül és kin nem. Csak emberi gondolatok azok, hogy akkor neki is jár.

Én gondolom, hogy ez a Benhadád valamit ebből sejtethetett meg, hogy ha Naámánnak sikerült, akkor neki is. Ha Naámán kapott valamit, akkor majd ő is kap. Ha Naámánnal foglalkozott Elizeus, akkor majd velem is fog talán foglalkozni.

Nem így megy az Úrnál! Nincs séma, nincs kitaposott út. Van itt egy óriási nagy különbség ám: az egyik ilyen nagy különbség például az, hogy Naámán elmegy Samáriába, Benhadád meg várja, míg Isten embere odamegy Damaszkuszba – vagy nem is várja ezt, csak Isten embere elmegy Damaszkuszba, és amikor mondják ne-

EGY ÉRDEKES KÉRDÉS

---

ki, hogy itt van Isten embere, eljött ide: azt a nem tudom hány kilométert nem teszi meg, csak üzen neki.

Naámán felkerekedett. Ne gondoljuk, hogy Naámán kevésbé volt beteg, a lepra, amely Naámán testét fedte, az sem volt egyszerű dolog. És ő elment. Óriási nagy a különbség. Ez az ember meg nem tud néhány kilométert menni. Ott van Isten embere.

Eszembe jut az az ének, amelynek egyik sora azt mondja: kínálja néked önmagát, kezébe tedd kezéd.

Jézus Krisztus milyen közel jött hozzánk! Elhagyta a dicső hazát, eljött erre a földre. Elhagyta az angyalok énekét, hogy egészen közel jöjjön hozzánk, hogy az igében felhangozzék az, hogy Isten nincs messze egyikünkötől sem. Hallótávolságon belül van Isten. Kiálts Óhózzá! És milyen jó lett volna, ha ez a király még megy is hozzá.

Van egy második nagy különbség. Az egyik, hogy Naámán történetében azt olvastuk, hogy az ajándék a végén van, amit Géházi próbál lefölnözni. Először van a beszéd, utána van a tett, a fürdés a Jordában, és utána a gyógyulás, és majd utána az ajándék, mint a hálának a jelképe.

Itt mi megy elöl? Itt az ajándék megy. Azt olvassuk, hogy 40 tevé ajándékot küldött. Azt mondják az okosok, hogy nem kell ezt olyan nagy dolognak venni, mert egy tevé egy ajándékot vitt. Én kizárt dolognak tartom, hogy egy tevéen egy ezüst kávéskanál lett volna csak. Itt van, hogy a tevék megrakva voltak. Az ókori ember — mondják — mindig a látszatra adott: Majd hasraesnek a látszattól... Én nem hiszem ezt, inkább azt gondolom, hogy ez igen bőkezű ajándék volt, ami elöl ment. Naámán történetében pedig a végén van az ajándék.

Ott van Benhadádban az a balga gondolkodás, hogy az Istennel üzletet lehet kötni: Én tudok valamit adni Istennek. Ott az a balga gondolkodás, hogy majd ezzel az ajándékkal ezt el lehet rendezni. Ezért tolja maga előtt az ajándékot. Balga gondolat, hogy valamilyen emberi érdemet, valamilyen emberi dolgot tolhatnánk magunk előtt Isten felé. Akkor a bűnbocsánat, Isten irgalma, lehajlása, szeretete, könyörülete nem kegyelemből történne. Ő úgy gondolkodik, ahogy a hitetlen ember, hogy Istennel lehet üzletelni. Őt le lehet kenyerezni. — De nem lehet megfizetni, nem lehet kiérdemelni, nem lehet levenni a lábáról semmilyen ajándékkal. Olyan jó, hogy az ige azt mondja: a mi drága Atyánkat egyetlen dolog vette le a lábáról, az Úr Jézus Krisztus engesztelő engedelmes áldozata. Egyetlen dologban gyönyörködött, Jézus Krisztus engesztelésében, áldozatában. Semmi másban.

Ezért az ember vagy ezt tolja maga előtt, hogy ezt tudom vinni — vagy üresen megyek akkor is, ha negyven megrakott tevé ajándékot tudok vinni Isten elé.

Azt mondja Elizeus erre: nem maradsz életben, mert megjelentette nekem az Úr, hogy meghalsz. Érdekes Elizeusnak ez a reagálása. Olyan szép a Bibliában, és innen látjuk meg mindig, hogy a próféta igaz vagy hamis. Mert Elizeus nem azt üzeni meg Benhadádnak, amit ő hallani szeretne. Elizeusnak nem az ajándék a kincse, hanem az Úrral való élő közösség a kincse. Elizeus nem hatódik meg a negyven tevétől. Géházi, ha ott lett volna, remegett volna minden csontjával. De Elizeus — nem olvassuk az igében azt sem, hogy mondjuk a szeme tágra nyílt volna.

A Szentírásban az igaz prófétákat nem lehetett lekenyerezni, nem lehetett megfizetni. Pénzért és ajándékért sem azt mondták, amit hallani szerettek volna, hanem azt, amit az Úr a szájukba adott. Ezért roppant nagy dolog, hogy ha ezt ma mi is mindannyian komolyan vesszük. Nekünk nem azt kell mondani az embereknek, amit szeretnének hallani. Mert mi nem azért vagyunk, hogy az igényeiket elégítsük ki, hanem

Isten azért küldte a prófétákat, az Ő igéjének a továbbadóit, hogy az embereknek a szükségüket töltsék be. Néha egészen megdöbbenő, hogy milyen igények vannak.

Valaki egyszer azt mondta nekem: ne a napi igéről tessék prédikálni. Azt mindenki elolvassa, azt tudjuk. Az ördögről tessék beszélni. Azt mondtam: nem fogok az ördögről beszélni. Jézus Krisztusról szeretnék beszélni, és majd mindenki érteni fogja abból, hogy van ördög, van Sátán is. Kell vele számolni, de Jézus Krisztusról, mint megfeszítettéről szeretnék prédikálni.

Nem sorolom a különféle igényeket. Milyen jó, hogy Elizeus nem azt mondja, hanem azt, amit az Úr mond. És mindig ez a fontos. Ezt azért mondom, mert most eljutottunk addig, hogy mindannyian, mint Istennek a választott nemzetsége, mint királyi papság, mi is Isten igéjét képviseljük. Istennek minden gyermeke az igét képviseli. És nagyon nagy dolog, hogy hogyan képviseljük Isten igéjét. Hogyan adom azt tovább? Vajon azt mondom, amit az emberek hallani szeretnének?

Megmondom, hogy az emberek szerető, jóságos, irgalmas, csodálatos Istenről szeretnének hallani. Eszembe jut egy svájci teológus, akinek magyarul is jelentek meg könyvei. Ő azt mondta: a XXI. század emberének már semmi másról nem kellene prédikálni, csak a Jeremiás siralmairól. Ennek a zűrzavaros világmindenség emberének, ahol annyi a gonoszság, annyi az ítéletre méltó, már semmiről nem lehetne prédikálni, csak a Siralmak könyvéről.

De nem az a lényeg, hogy ez a svájci teológus mit gondol, hogy miről kellene prédikálni, hanem az a lényeg, hogy Isten mit gondol, mit akar mondani. Lehetnek nekünk emberi elképzeléseink, miről kellene a XXI. század posztmodern emberének beszélni, aki úgy érti majd az igét, ahogy az ő fizikában, kémiában, matematikában, filozófiában tekervényes agya furfangosan kigondolja. Ugyanúgy kell Isten akaratát és igéjét hirdetni, mint Elizeus meg Jézus Krisztus korában, mint az apostolok korában, mint a reformáció idején.

Elizeus érdekesen mondja ennek a Hazáelnek a Benhadádnak szóló üzenetet: hogy „nem maradsz életben; — mert megjelentette nekem az Úr, hogy halált hal”. Nem úgy mondja, hogy belehal a betegségbe, mert Elizeus már tudja, hogy nem a betegségben fog meghalni, hanem gyilkosság áldozata lesz Benhadád. Akkor történik egy érdekes jelenet: Elizeus maga elé néz, vagyis mereven ránézett Hazáelre, míg nem az zavarba jött, és végre sírni kezdett az Isten embere.

Itt, amikor Elizeus ránéz erre az emberre, azt olvassuk: zavarba jött. Valószínűleg megsejthetett valamit abból, hogy Elizeus mindent tud. Isten előtt az ember élete nyitott könyv. A mi gondolataink Isten előtt nyitott könyv. Pedig mi azt gondoljuk, hogy nem, mert az a mi belső titkunk.

Emlékszünk, amikor Jézus Krisztus azt mondja a tanítványoknak, hogy miért gondoltok gonoszt a ti szívetekben? Miért versengtek? Jézus Krisztusnak nem kellett ezt hallani, mert tudta, hogy mi van a szívekben, mi van a gondolataikban. Ő tudta, mi van az érzéseikben.

Amikor ránéz Hazáelre, akkor elkezd sírni Isten embere. „És monda: miért sír az én uram?” — „Mert tudom a veszedelmet, melyet Izráel fiaira hozol: az ő erős városait megégeted, az ő ifjait fegyverrel levágatod, kisgyermeküket a földhöz vered, és terhes asszonyait kettévágod.” — és valóban, nem sok idő múlva megtörténik. Abban az időben (olvassuk a 10. fejezetben), kezdett az Úr pusztítani Izráelben, és megveré őket Hazáel Izráel minden határában a Jordántól egész napkeletig; a Gileádbeliének: a Gád nemzetségének, a Ruben nemzetségének, Manassé nemzetségének

EGY ÉRDEKES KÉRDÉS

---

egész földjét Aróértől fogva, mely az Arnon patak mellett van, mind Gileádot, mind Básánt. — És Elizeus elkezd sírni.

Az ige azt mondja, hogy Isten népének romlásán csak sírni lehet Isten gyermekének. Ő nem Benhadádot siratja, nem Hazáelt siratja, ő azt siratja, amire ez az istentelen ember majd képes lesz, és amit itt Elizeus el is mond. Azért az hatalmas keményszívűségre utal, hogy „kisgyermekait a földhöz vered, terhes asszonyait kettévágod”. De az Isten emberének mindig ok a sírásra az Isten népének a romlása, az azt fenyegető veszély.

Jó lenne, ha most, a reformáció hónapjában mi különösen lefordítanánk a magunk nyelvére: Vajon mi szoktunk-e sírni az Isten népének a romlása miatt? Nem azért, mert a gyerekeket földhöz vágják, még az is eljöhét, nem azért, mert a terhes asszonyokat kettévágják, de még az az idő is eljöhét. De vajon könnyezettél-e valamikor az Isten népének a romlása miatt? A reformáció hónapjában vegyük ezt nagyon komolyan.

„És monda Hazáel: kicsoda a te szolgád, ez az eb, hogy ilyen nagy dolgokat cselekednék? És felelt Elizeus: megjelentette nékem az Úr, hogy te leszel Szíria királya.”

Olyan drága az ige üzenete a számunkra: Az, hogy sokszor az ember nem hiszi el, hogy mire képes a bűn következtében. Ez az ember nem hitte el magáról, hogy erre lenne képes — így értettem ezt az ígét meg. Isten embere elmondta, hogy te erre leszel képes, mit fogtok majd tenni ebben az országban. Hogy fogjátok Isten népét pusztítani, s milyen lesz az a veszedelem, amelyet Izráel fiaira hozol. Hazáel nem hiszi el, hogy ő erre képes.

Több olyan emberrel beszéltem már, akik a bűn után, amit elkövettek, azt mondták: nem gondoltam, hogy erre képes vagyok. Börtönben is sokan elmondták: nem gondoltam, hogy erre képes vagyok. Ne becsüljük le azt az ellenséget, aki az ember szívét úgy rabul ejtette, hogy a szíve-gondolata szüntelenül csak gonosz. — Elizeus ezért kezd el sírni.

Ez az ige azt is mondja nekünk, hogy a pogányok csak azt tehetik Isten népével, amit Isten megenged nekik. A 10. fejezetből olvastam az ígét, ahol ez már realizálódik, amit Elizeus csak jövendöl: „abban az időben kezdett az Úr pusztítani Izráelben”. — Izráelről tudjuk, hogy az különösen bálványimádó nép volt. Sok áldozóhalom maradt épen. „Az Úr kezdett pusztítani”, ahogy ezt az embert felhasználja. Balga az a nép, amely nem érti meg, hogy az, ami őt éri, az Isten büntetése. Ezért balga volt Izráel népe mindig, amikor ezt nem értette meg.

Még a gonosztevő is azt mondta: mi ugyan méltán... Mert meglátta, hogy egy szót sem szólhatunk. Az, hogy itt vagyunk a kereszten, Istennek jogos büntetése. Addig facsar Isten egy népet, míg oda nem kényszeríti térdre, míg azt nem mondja: Uram, bölcs a te végezése, ha áld, ha sújt karod. Balga az a nép, amelyik nem érti meg, amit a zsoltáríró megértett: fejünkre hol ezt, hol azt ültetted, hol tűzbe, hol vízbe vetettél bennünket. A népek lábbal tiportak rajtunk — és a magyar nép is ilyen. Míg egy nép azt nem tudja mondani, hogy Uram, méltán a te haragod, jogos a te ítéleted, de ha a te kezédbe estünk, akkor még a büntetés elfogadható nekünk.

Isten nem engedi, hogy az Ő népét felettébb megpróbálja az ellenség. Az Úr megbüntette Izráelt. Felhasználja Hazáelt, Benhadádot, felhasznál idegen népeket, de nem tehetnek vele azt, amit akarnak, csak addig, amíg az Úr engedi. Többet nem.

Bemegy a királyhoz Hazáel — végül erre figyeljünk még — és ő monda neki: mit mondott Elizeus? És monda: azt, hogy meggyógyulsz.

Milyen érdekes ez. Innen látjuk, hogy Hazáel kinek az embere. Kihez tartozik. Az ördöghöz. Az ördögről olvassuk, hogy hazugság atyja. Azt mondta, hogy meggyógyulsz. Nekünk is nagy tanulság ez, mert Hazáel nem az igazat mondja.

A Bibliában van egy olyan érdekes dolog, amit csak röviden szeretnék előhozni. Sokaknak kérdése az, amit a Bibliában is olvasunk, hogy tulajdonképpen van-e ilyen, ú. n. szükség-hazugság. Mert ezt a beteget így akarta vigasztalni. Milyen jó, majd ő is fog akarni, és meg fog gyógyulni.

A református dogmatikák mindegyike foglalkozik a szükség-hazugság kérdésével, mert a Bibliában vannak ilyen hazugságok. De ez nem szükség-hazugság. A szükség-hazugság az volt, amit Ráháb tett, mikor a kémeket elrejtette. Amit például a bábák tettek Egyiptomban, amikor azt mondták a fáraónak, hogy a héber anyák erősek, s aztán mire mi odaérünk, ezek már megszülettek. A Bibliában olvasunk még egy-két ilyenet. Ábrahámról is olvasunk, Isten nagy szolgájáról.

Vannak olyan hazugságok, amelyek tényleg szükség-hazugságok. Nagyon érdekes, hogy ott, amikor ilyen elhangzik, semmiképpen nem azt mondja a Biblia, hogy ez természetes. Minden szükség-hazugság, amely ott elhangzott: hazugság. A hazugság nem eredhet mástól, csak a hazugság atyjától. Mivel Isten szent, ezért semmi köze a bűnhöz, a hazugsághoz. Isten nem vállal közösséget a bűnnel.

A Biblia azért mond el nekünk néhány ilyen történetet, hogy meglássuk, hogy az emberek esendők és gyarlók, még olyanok is, mint Ábrahám, még olyanok is, mint a bábák, akik félték az Istent, ezért hazudtak. Ezek olyan szorongatott helyzetekben történt hazugságok, amelyeket Isten nem dicsér meg, mert amikor a Zsidókhoz írt levélben szó van szőluk, Ráhábról és a bábákról is, akkor nem azt mondja, hogy a hazugságuk dicséretes, hanem a hitük. Semmilyen hazugságra Isten nem mondja, hogy igazad van.

Olvastam egy Isten-gyermekéről, akit üldöztek, és több emberrel együtt szekérel menekült. Az ellenség, aki őt üldözte, utoléri, és megkérdezték a többieket: van-e itt ilyen ember? Ez az ember nem tudta mit mondjon: hazudjon, vagy lapuljon. Erre azt tette ez az ember, hogy felállt a szekéren, a többiektől meg megkérdezte: ül maguk között ilyen ember? Lehet mondani, hogy rafinált, kibújt... Ilyen helyzetben mindig az Urat kell kérdezni. Uram, mit mondott Jézus, mit ígért? „Ne féljeteK, mert megadatik nékteK abban az órában, hogy mit kell mondjatok.”

Ha valaki ilyen helyzetbe jut, ez nem természetes, ez ritka. Ez a Bibliában is nagyon ritka. Nem azért van ott, hogy azt lehet csinálni, hanem pontosan azért van megírva, hogy ne csináld, mert ilyen ritka. De szorongatott helyzetben, amikor az életet kell védeni, (mert amit az előbb soroltam, az mindegyik az élet védelmében történt), mikor az életet kell védeni a gonosszal szemben, akkor Isten megdicséri a hitet, hogy hitből cselekedtek, de nem a hazugságot. Azt Ő sosem írja alá.

De itt nem szükség-hazugság van, bármennyire is azt gondoljuk, hogy egy betegnek szükség hazudni, és azt mondani: megépülsz, amikor mindenki tudja, hogy kevés ideje van hátra, mert még a laikus is látja, nemhogy az orvosok. Amikor mindenki tudja és látja, akkor a betegnek az igazat kell megmondani. Lehet, hogy óvatosan, szeretettel, finoman, mert el kell készülnie arra, hogy megáll a trón előtt. El kell készülnie arra, hogy megáll Jézus előtt, és ne arra készüljön, hogy meggyógyul.

Vigasztalni kell a beteget, ez igaz, de nem így, ahogy Hazáel, hanem a 2Korinthusban Pál apostol mit mond? A nyomorúságban mi a vigasztalás? Az, amivel Isten vigasztalt bennünket. Mivel tudunk vigasztalni? Amivel Isten bennünket is vigasz-

EGY ÉRDEKES KÉRDÉS

---

talt: a teljes evangéliummal. Az Isten teljes akaratával, amely szól ítéletről és kegyelemről, poklóról és mennyről, bűnről és bűnbocsánatról, elvesztett és megtalált állapotról, kárhozzatról és üdvösségről. Ez az igazi vigasztalás.

Adja meg az Úr, hogy ha Isten ígését képviseljük, bárki előtt, vegyük komolyan azt, amit a most hallott igéből tanultunk. Semmi el ne fordítsa, ferdítse az Úrra való figyelésünket, vele való élő kapcsolatunkat. Ne azt mondjuk az embereknek, amit hallani szeretnének, hanem azt, amit hallaniuk kell. Ne felejtsük el, hogy az igazat, csak is az igazat. Azért, mert Isten világosság, és nincsen benne semmi sötétség.

Imádkozzunk!

Köszönjük neked ezt a történetet is a Bibliából, Urunk, és magasztalunk, hogy valóban kézben tartasz mindent. Nem történhet semmi a te akaratod nélkül, tudod, engedélyed nélkül. Köszönjük, hogy kegyelmesen tartod ezt a világot az ilyen Hazáelek és Benhadádok ellenére is. Köszönjük, hogy kirendeled az Elizeusokat, gyermekeidet, akik ha kell, Samáriában, ha kell, Damaszkuszban vannak. Akiket meg lehet kérdezni sok minden felől: betegség, gyógyulás felől. Meg lehet kérdezni a lelkiekről. Akikhez lehet kiáltani: könyörülj! És köszönjük, hogy erre is figyelmeztetél. Ennek a királynak is kiáltania kellett volna, hogy könyörülj rajtam, Uram; hogy bocsásd meg azt a sok vétket, amit elkövetett — és ehelyett ő csak az egészségével törődik.

Bocsásd meg, Urunk, hogy a ma embere is olyan sokat törődik az egészségével. A médiákból ömlenek a reklámok, mit vegyünk, mit szedjünk, mivel kenjük a testünket, hogyan kúráljuk magunkat. Csak egyetlen dolgot nem mondanak: mi lesz veled, ha meghalsz, azt nem mondják, hova kerülsz, mi lesz a lelkeddel. Ma örvendsz az egészségnek, de holnap már halva vagy.

Kérünk, könyörülj rajtunk, Urunk, hogy betölthessük feladatunkat, küldetésünket, és engedd, hogy só, világosság és kovász legyünk ebben a hitetlen világban.

Kérünk, áldd meg éjszakánkat, ezt a néhány napot, amely következik. Áldd meg mindazok számára, akik pihenni mennek innen a gyülekezetből is. Áldd meg (a holnapi napra való tekintettel különösen kérünk) a mi népünket, Urunk, amelyet valóban sokan sanyargattak és sanyargatnak mind a mai napig. Olyan sok ellensége van ennek a népnek, Urunk. Kérünk, hogy te gátold hazánkban áradását a sok gonoszságnak, fordítsd el eshető romlását nemzetnek, országnak.

Kérünk egész nemzetünkért. Áldd meg a magyarokat szerte a világon. Azokat is, akik 56 után kénytelenek voltak menekülni, mert az életüket mentették, védték. Akik nem akartak élni egy olyan államban, ahol nincs jog, és nincs igazság. Ahol el lehet ferdíteni az igazak igazságát, és ahol a világosságot sötétségnek, a sötétséget meg világosságnak mondják. Köszönjük, ha ők megtalálhatták gyülekezetüket és ott dicsérnek téged magyar nyelven. Köszönjük, hogy egy nép, egy sereg lehetünk velük, a világ akármelyik részében élnek.

Taníts erre is bennünket ezen a hétvégén. Köszönjük, hogy hordozod választott népedet, Urunk. Hívod elő azokat, akik benne vannak az Élet könyvében, mert azért jött Jézus, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.

Végy körül bennünket is szereteteddel, simogató kezeddel, és a te kimondhatatlan irgalmaddal.

Ámen.